

Ένα άγνωστο κείμενο για τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο

/ [Επικαιρότητα](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Νοερῶς ἐρχόμεθα στὸν Α΄ αἰῶνα. Ὁ Ἀπόστολος Εὐαγγελιστὴς καὶ θεολόγος Ἰωάννης εὐρίσκεται στὴν Ἔφεσο σέ βαθύτατο γῆρας καὶ μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ

Ἦγαπημένος αὐτός μαθητής τοῦ Κυρίου ἕνα ἐξόχως σημαντικό καί διδακτικό γεγονός. Αὐτό μᾶς τό διασώζει σ' ἕνα κείμενό του ὁ Ἐκκλησιαστικός συγγραφεύς τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, ὁ σοφός Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, (ἀρχάς τοῦ Β' αἰ.), ἀνὴρ ἰδιαίτερος πεπεδευμένος καί μάλιστα μέ τήν ἑλληνική φιλοσοφία. Εἶχε μαθητεύσει ἄλλωστε στόν περίφημο διδάσκαλο στήν Ἀλεξάνδρεια στόν Πάνταινο.

Ἔργα του σπουδαῖα ἦταν: ὁ «Παιδαγωγός», ὁ «Προτρεπτικός πρὸς τοὺς Ἑλλήνας», ὁκτώ βιβλία μέ τόν τίτλο «Στρωματεῖς» καί ἐπίσης καί ἕνα σημαντικό βιβλίον, «Τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος». (P.G. 9, MB'). Εἶναι μία ἐρμηνευτική διατριβή στό χωρίο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου στό κεφάλαιο 10 καί στοὺς στίχους 17-31, ὅπου ἀναφέρεται ἐκεῖ τό γνωστό γεγονός καί περιστατικό μέ τόν πλούσιο νεανίσκο, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε τόν Χριστό καί Τόν ρώτησε «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζωῇν αἰώνιον κληρονομήσω;» καί ἔλαβε τελικά τήν γνωστή ἀπάντηση «Ἐν σε ὑστερεῖ· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν σου». Πρόκειται γιὰ τό γνωστό περιστατικό μέ τόν πλούσιο νεανίσκο.

Αὐτή ἡ ἐξαιρετική ἐρμηνευτική συγγραφή τοῦ Κλήμεντος καταλήγει παραθέτοντας ἕνα περιστατικό, αὐτό τό ἄγνωστο κείμενο γιὰ πολλούς, τό ὁποῖο καί ἀναφέρεται στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, γεγονός συγκινητικό καί ἄξιο πολλῆς προσοχῆς. Ἰδού, λοιπόν, τό κείμενο:

«Ἄκουσον μῦθον οὐ μῦθον ἀλλὰ ὄντα λόγον περὶ Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου παραδεδομένον καὶ μνήμη πεφυλαγμένον». Ἄκουσε, λοιπόν, μία ἱστορία, πού δέν εἶναι παραμῦθι, δέν εἶναι μῦθος, ἀλλὰ ἕνας πραγματικός καί ζωντανός λόγος. Εἶναι ἕνα πραγματικό γεγονός γιὰ τόν Ἰωάννη τόν Ἀπόστολο, πού ἔχει παραδοθεῖ, ἔχει ἔλθει στήν Παράδοση μέ τήν μνήμη μας.

«Ἐπειδὴ γὰρ τοῦ τυράννου τελευτήσαντος ἀπὸ τῆς Πάτμου τῆς νήσου μετῆλθεν ἐπὶ τὴν Ἔφεσον (ὁ Ἰωάννης), ἀπῆει παρακαλούμενος καὶ ἐπὶ τὰ πλησιόχωρα τῶν ἐθνῶν, ὅπου μὲν ἐπισκόπους καταστήσων, ὅπου δὲ ὅλας ἐκκλησίας ἀρμόσων, ὅπου δὲ κλῆρον ἕνα γέ τινα κληρώσων τῶν ὑπὸ τοῦ πνεύματος σημαινομένων». Ὅταν πέθανε δηλαδή ἐκεῖνος ὁ τύραννος ὁ Δομιτιανός, πῆγε πάλι στήν Ἔφεσο ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἀπόστολος. Καί ἐκεῖ ἄρχισε νά τοποθετεῖ Ἐπισκόπους στά πλησιόχωρα μέρη, νά ἱδρύει Ἐκκλησίες, νά ὀρίζει πρεσβυτέρους καί νά ἀρχίζει ἡ δραστηριότητα τῆς ὅλης τοπικῆς Ἐκκλησίας.

«Ἐλθὼν οὖν καὶ ἐπὶ τινα τῶν οὐ μακρὰν πόλεων, ἧς καὶ τοῦνομα λέγουσιν ἔνιοι», ὅταν ἦλθε, λοιπόν, καί σέ μία περιοχή, τοποθεσία, ὅχι πολύ μακριά ἀπὸ τὴν Ἔφεσο, πού μερικοὶ μάλιστα λένε καί τό ὄνομά της, «καὶ τᾶλλα ἀναπαύσας τοὺς ἀδελφούς», καί ἀφοῦ τοὺς παραμύθισε, τοὺς παρηγόρησε, τοὺς ἐνίσχυσε, τοὺς

δίδαξε τό Εὐαγγέλιο ὁ Ἰωάννης, «ἐπὶ πᾶσι τῷ καθεστῶτι προσβλέψας ἐπισκόπῳ», ἀφοῦ, λοιπόν, τοὺς ἔδωσε καὶ Ἐπίσκοπο (Πρεσβύτερον) ἐκεῖ, «νεανίσκον ἱκανὸν τῷ σώματι καὶ τὴν ὄψιν ἀστεῖον καὶ θερμὸν τὴν ψυχὴν ἰδὼν», ὅταν εἶδε κάποιον νέον καλὸν ἐκεῖ νὰ εὐρίσκεται, «τοῦτον, ἔφη», εἰς τὸν Πρεσβύτερον λέγει λοιπόν, «σοὶ παρακατατίθεμαι μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρος», σοῦ ἀναθέτω καὶ σοῦ παραδίδω αὐτόν τόν νεαρό, αὐτόν νέο, στόν δίνω, ἐσύ νὰ τόν διδάξεις, νὰ τόν ὠφελήσεις, νὰ τόν ἔχεις ὑπὸ τὴν προστασία σου, νὰ τόν κάμεις Χριστιανόν. «Τοῦ δέ», ἐκείνου τοῦ Πρεσβυτέρου, «δεχομένου», πού ἀπεδέχθη αὐτό πού τοῦ εἶπε ὁ Ἰωάννης, «καὶ πάνθ' ὑπισχνουμένου, καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ διελέγετο καὶ δεμαρτύρετο, ἔλαβε αὐτόν», τόν ἐπῆρε λοιπόν καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἰωάννη, ναί, θά τόν πάρω κοντά μου καὶ θά τόν ἔχω ὑπὸ τὴν ἰδική μου πνευματικὴ ἐποπτεία καὶ προστασία.

«Εἶτα ὁ μὲν (Ἰωάννης) ἀπῆρεν ἐπὶ τὴν Ἔφεσον», ἔφυγε ἀπὸ ἐκείνη τὴν κωμόπολη ἔξω τῆς πόλεως τῆς Ἐφέσου ὁ Ἰωάννης, ἀνεχώρησε καὶ ἦλθε πάλι στὴν μεγάλη πόλη τῆς Ἐφέσου. «Ὁ δὲ πρεσβύτερος ἀναλαβὼν οἴκαδε τὸν παραδοθέντα νεανίσκον ἔτρεφεν, συνεῖχεν, ἔθαλπεν τὸ τελευταῖον ἐφώτισεν». Τόν ἀνέλαβε, λοιπόν, ὅταν ἔφυγε ὁ Ἰωάννης, τόν ἐπῆρε στόν οἰκίσκον του ὁ Πρεσβύτερος ἐκεῖνος, τόν ἔτρεφε, τοῦ ἔδινε τροφή καὶ ἐνδυμασία, ὑποτροφία θά λέγαμε, τόν περιποιεῖτο, εἶχε ὅλη τὴν γονικὴ μέριμνα καὶ τὴν πνευματικὴ μέριμνα, τόν ἔθαλπε, τόν κατήχησε καὶ τελευταίως τόν ἐφώτισε, δηλαδή τόν ἐβάπτισε, τόν ἔκανε Χριστιανό. «Καὶ μετὰ τοῦτο ὑψήκεν τῆς πλείονος ἐπιμελείας καὶ παραφυλακῆς, ὡς τὸ τέλειον αὐτῷ φυλακτῆριον ἐπιστήσας, τὴν σφραγίδα κυρίου». Ἀφοῦ, λοιπόν, τόν ἐβάπτισε, τόν ἄφησε πλέον. Διότι ἐθεώρησε ὅτι πλέον ἡνδρώθη, ὅτι πλέον ὅ,τι εἶχε νὰ δώσει τό ἔδωσε καὶ τόν ἄφησε πλέον εἰς τὴν τύχη του.

Ἀλλὰ ὁ νέος ἐκεῖνος, «τῷ δὲ ἀνέσεως πρὸ ὥρας λαβομένῳ προσφθείρονται τινες ἡλικες ἀργοὶ καὶ ἀπερρωγότες, ἐθάδες κακῶν». Τόν ἐπλησίασαν τόν νέον αὐτόν ἄνθρωποι νέοι καὶ μεγαλυτέρας ἡλικίας ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἦταν «ἀργοὶ καὶ ἀπερρωγότες, ἐθάδες κακῶν», συνηθισμένοι στό κακόν, στὴν ἀσωτείαν καὶ στὴν ἁμαρτίαν. Οἱ διεφθαρμένοι νέοι οἱ ἄλλοι συνομήλικοί του ἐπλησίασαν τό νέον αὐτόν, τόν ἔκαναν σύντροφόν των, τόν ἔβαλλον στὴν παρέα των καὶ τόν ἐγκολπώθηκαν.

«Καὶ πρῶτον μὲν», οἱ νέοι ἐκεῖνοι, «δι' ἐστιάσεων πολυτελῶν αὐτὸν ἐπάγονται», ἄρχισαν, λοιπόν, μέ πολυτελεῖς ἐστιάσεις νὰ τόν φέρνουν κοντά τους καὶ νὰ τόν κάνουν φίλον, «εἰτά τι καὶ μεῖζον συμπράττειν ἡξίου, ὃ δὲ κατ' ὀλίγον προσειθίζετο, καὶ διὰ μέγεθος φύσεως ἐκστάς ὥσπερ ἄστομος καὶ εὖρωστος ἵππος ὀρθῆς ὁδοῦ καὶ τὸν χαλινὸν ἐνδακῶν, μειζόνως κατὰ τῶν βαράθρων ἐφέρετο». Αὐτοί, ὅμως, οἱ κακοὶ νέοι καὶ ἄνθρωποι, ἡ συντροφιά αὐτῆ, ὅχι ἀπλῶς τόν

προχώρησαν στά γλέντια καί σέ ἐστιάσεις πολυτελεῖς καί σέ ἄλλες κακές πράξεις, ἀλλά «καί νύκτωρ ἐπὶ λωποδυσίαν ἐξιόντες συνεπάγονται, εἴτ᾽ αὖτις καί μεῖζον συμπράττειν ἠξίου», ἀξίωναν αὐτόν, ὅχι μόνο κλοπές καί λωποδυσίες, ἀλλά καί καθ' ὅλην τήν διάρκεια τῆς νύκτας, αὐτόν νά τόν χρησιμοποιοῦν καί νά ἀξιῶνουν κάτι περισσότερο στήν ἁμαρτία, στό κακό ἀπό αὐτόν τόν νέον. Καί αὐτός, λοιπόν, λέγει, σάν νά ἔχει πλέον τό χαλινάρι δαγκώσῃ, ἄρχισε «κατὰ βαράθρων» νά φέρεται.

«Ἀπογνοῦς δὲ τελέως τὴν ἐν Θεῷ σωτηρίαν, οὐδὲν ἔτι μικρὸν διενοεῖτο, ἀλλὰ μέγα τι πράξας, ἐπειδήπερ ἅπαξ ἀπολώλει», ἐπειδὴ μία φορά χάθηκε καί ἔπεσε μέσα εἰς τό βάραθρον τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀσωτείας καί τῶν κλοπῶν, «ἴσα τοῖς ἄλλοις παθεῖν ἠξίω», ἤθελε καί αὐτός νά γίνῃ ὅπως καί οἱ ἄλλοι. Καί τί ἔκαμνε; Ἄρχισε, λοιπόν, καί αὐτός νά παρουσιάζῃ τὴν χειρίστη συμπεριφορά. «Αὐτοὺς δὴ τούτους ἀναλαβὼν», καί ἀναλαβὼν καί αὐτός νέα δραστηριότητα, λέγει τό κείμενο, «καὶ ληστήριον συγκροτήσας», ἔφτιαξε ληστάρχειο, «ἔτοιμος λήσταρχος ἦν», ἦτο ἀρχηγὸς ληστῶν, ἔτοιμος λήσταρχος, «βιαιότατος μαιφονώτατος χαλεπώτατος». Ἐγένετο, λοιπόν, ἀρχηγὸς ληστῶν. Ἔγινε ὁ νέος ἐκεῖνος, λήσταρχος.

*

«Χρόνος ἐν μέσῳ, χρόνος ὅμως ἐπερνοῦσε, «καί τινος ἐπιπεσούσης χρείας ἀνακαλοῦσι τὸν Ἰωάννην· ὃ δὲ ἐπεὶ τὰ ἄλλα ὦν χάριν ἤκεν κατεστήσατο», καί ἀπὸ τὴν Ἐφεσο, λοιπόν, πού ἦτο ὁ Ἰωάννης, τὸν ξαναφωνάζουν τὸν Ἰωάννη, γιὰ νά τακτοποιήσῃ ζητήματα τῆς ἐκεῖ τοπικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἔφθασε πάλι ὁ Ἰωάννης εἰς τὸν οἰκίσκον εἰς τὸν Πρεσβύτερον καί ὅταν ἐπλησίασε κοντά του, τοῦ λέγει, «ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ ἐπίσκοπε τὴν παρακαταθήκην αὐτὴν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωσα. Ἀλλὰ ὁ Πρεσβύτερος ἐκεῖνος, «ὃ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγη, χρήματα οἰόμενος, ἅπερ οὐκ ἔλαβεν, συκοφαντεῖσθαι, καὶ οὔτε πιστεύειν εἶχεν ὑπὲρ ὧν οὐκ εἶχεν, οὔτε ἀπιστεῖν Ἰωάννῃ», νόμιζε ὅτι ὁ Ἰωάννης τοῦ ζητοῦσε χρήματα καί ὅτι τὸν εἶχαν συκοφαντήσῃ, διότι δὲν εἶχε πάρῃ κάποια χρήματα, δὲν τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ἰωάννης κάποια χρήματα, πού τὰ ζητοῦσε πίσω.

Καί ὁ Ἰωάννης τοῦ λέγει, «τὸν νεανίσκον ζητῶ», τὸν νέον ἐκεῖνον, πού σοῦ ἔδωσα, αὐτὴ εἶναι ἡ παρακαταθήκη πού σοῦ ἔδωσα. Ποῦ εἶναι; Τί ἔγινε αὐτός ὁ νέος; «Ὡς δὲ τὸν νεανίσκον, εἶπεν», Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, «ἀπαιτῶ καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδελφοῦ», τότε «στενάξας κάτωθεν ὁ πρεσβύτερος καί τι καὶ ἐπιδακρύσας, ἐκεῖνος ἔφη τέθνηκεν». Καί ρωτᾷ ὁ Ἰωάννης, «πῶς καὶ τίνα θάνατον»; «Θεῷ τέθνηκεν, εἶπεν· ἀπέβη γὰρ πονηρὸς καὶ ἐξώλης καί, τὸ κεφάλαιον, ληστής, καὶ νῦν ἀντὶ τῆς ἐκκλησίας τὸ ὅρος κατέληφεν μεθ' ὁμοίου στρατιωτικοῦ». Αὐτός, λέει, πέθανε κατὰ Θεόν. Εἶναι ὁ πνευματικὸς θάνατος. Ἔγινε, λέγει, πονηρὸς καί ἐξώλης καί κατέληξε ληστής καί λήσταρχος καί ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν καὶ ἀντὶ νά εὐρίσκεται

ἐδῶ στήν Ἐκκλησίαν, ἔχει καταλάβει πάνω τό βουνό μέ ἄλλους ληστές στρατιωτικούς.

«Καταρρηξάμενος τὴν ἐσθῆτα ὁ ἀπόστολος», ἔσκισε τό ἱμάτιόν του ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, «καὶ μετὰ μεγάλης οἰμωγῆς πληξάμενος τὴν κεφαλὴν», κτύπησε τό κεφάλι του μέ τὰ χέρια του καὶ φώναξε, «καλόν γε, ἔφη, φύλακα τῆς τὰδελφοῦ ψυχῆς κατέλιπον. ἀλλ' ἵππος ἤδη μοι παρέστω», θέλω ἕναν ἵππον, ἕνα ἄλογο, δῶστέ μου το. «Καὶ ἡγεμῶν γενέσθω μοί τις τῆς ὁδοῦ» καὶ νά ἔρθει κάποιος νά μοῦ δείξει τόν δρόμο γιὰ νά ἀνέβω ἐπάνω εἰς τό βουνό. «Ἦλαυνεν, ὥσπερ εἶχεν, αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας», καὶ ἔφυγε ἐπάνω εἰς τό ἄλογο. «Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ χωρίον, ὑπὸ τῆς προφυλακῆς τῶν ληστῶν ἐκείνων στό χωρίον. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅμως, «μήτε φεύγων μήτε παραιτούμενος, ἀλλὰ βοῶν», ἀλλὰ φώναζε ὁ Ἰωάννης, «ἐπὶ τοῦτ' ἐλήλυθα», γι' αὐτό ἦλθα, «ἐπὶ τὸν ἄρχοντα ὑμῶν ἀγάγετέ με», εἰς τὸν ἀρχηγόν σας, σ' αὐτόν νά μέ πᾶτε. «Ὅς τέως, ὥσπερ ὥπλιστο, ἀνέμενεν», ὁ ὁποῖος, ἐκεῖνος ὁ λήσταρχος, ἐπερίμενε ἐπάνω.

Ἀλλὰ συνέβη τό ἐξῆς φοβερό: «Ὡς δὲ προσιόντα ἐγνώρισε τὸν Ἰωάννην», καθὼς ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τὸν ἐπήγαινε τὸν Ἰωάννη δεδεμένον καὶ αἰχμάλωτον τὸν γέροντα καὶ τὸν ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τὸν λήσταρχο, τὸν ἐγνώρισε τὸν Ἰωάννη ὁ λήσταρχος. Καὶ τί ἔκανε; «Εἰς φυγὴν αἰδεσθεὶς ἐτράπετο», ντράπηκε καὶ ἄρχισε νά τρέχει. «Ὁ δε ἐδίωκεν ἀνὰ κράτος», ὁ Ἰωάννης ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του, «ἐπιλαθόμενος τῆς ἡλικίας τῆς ἑαυτοῦ», ξεχνῶντας, λησμονῶντας τὰ γηρατεῖά του, τὴν ἡλικία του, 90 χρονῶν. «Κεκραγώς· τί με φεύγεις, τέκνον, τὸν σαυτοῦ πατέρα, τὸν γυμνόν, τὸν γέροντα; ἐλέησόν με, τέκνον, μὴ φοβοῦ· ἔχεις ἔτι ζωῆς ἐλπίδας, ἐγὼ Χριστῷ λόγον δώσω ὑπὲρ σοῦ· ἂν δέῃ, τὸν σὸν θάνατον ἐκὼν ὑπομενῶ, ὡς ὁ κύριος τὸν ὑπὲρ ἡμῶν· ὑπὲρ σοῦ τὴν ψυχὴν ἀντιδώσω τὴν ἐμήν. στήθι, πίστευσον· Χριστὸς με ἀπέστειλεν». Τί φοβερὴ εἰκόνα! Ὁ ἠγαπημένος Μαθητῆς, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης νά τρέχει ἀπὸ πίσω στὸν λήσταρχο καὶ νά τοῦ λέγει, μὴ φεύγεις, παιδί μου, μὴ φεύγεις ἀπὸ τὸν πατέρα σου, τὸν γυμνό, τὸν γέροντα. Παιδί μου, μὴ φοβᾶσαι, ἔχεις ἀκόμα ἐλπίδα ζωῆς. Ἐγὼ θά δώσω στὸν Χριστὸ λόγο γιὰ σένα. Καὶ ἂν θέλεις καὶ τὸν θάνατο, τώρα πού θά μέ αἰχμαλωτίσεις, θά ὑπομείνω γιὰ σένα. Σταμάτησε, πίστευσέ με, ὁ Χριστὸς μέ ἔστειλε γιὰ σένα.

«Ὁ δε ἀκούσας», ἐκεῖνος ὁ λήσταρχος, «πρῶτον ἔστη μὲν κάτω βλέπων», σταμάτησε καὶ κατέβασε τὰ μάτια κάτω, «εἶτα ἔρριπεν τὰ ὄπλα», πέταξε τὰ ὄπλα, «εἶτα τρέμων ἔκλαιεν πικρῶς», μετὰ ἄρχισε νά κλαίει μέ πικρά δάκρυα, «προσελθόντα δὲ τὸν γέροντα περιέλαβεν», ἦλθε καὶ ἀγκάλιασε καὶ ἔπεσε καὶ γονάτισε στά πόδια τοῦ γέροντα, «ἀπολογούμενος ταῖς οἰμωγαῖς ὡς ἐδύνατο», μέ ὅσα δάκρυα καὶ κλάματα εἶχε διὰ τὴν ἀπολογία, «καὶ τοῖς δάκρυσιν βαπτιζόμενος ἐκ δευτέρου», βαπτίσθηκε ἐκ δευτέρου ἐδῶ, εἶναι τό δεύτερο Βάπτισμα, πού εἶναι

ἡ μετάνοια, «μόνην ἀποκρύπτων τὴν δεξιάν», ἔκρυπτε τὸ δεξί του χέρι, γιατί μέ αυτό εἶχε κάνει φόνους, εἶχε κάνει κλοπές, εἶχε κάνει ἄσωτεῖες εἶχε κάνει ἁμαρτήματα.

«Ὁ δ' ἐγγυώμενος, ἐπομνύμενος ὡς ἄφεσιν αὐτῷ παρὰ τοῦ σωτῆρος ἡύρηται, δεόμενος, γονυπετῶν, αὐτὴν τὴν δεξιάν (χεῖραν) ὡς ὑπὸ τῆς μετανοίας κεκαθαρμένην καταφιλῶν», ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὸ δεξί του χέρι, αὐτό τὸ πρῶην ἁμαρτωλό, πού ἤδη εἶχε μετανοήσει μέ τὴν ὁμολογία καὶ τὴν ἐξομολόγησιν πού ἔκανε, τὸ καταφιλοῦσε, καὶ «ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐπανήγαγεν», τὸν ἔφερε πάλι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. «Καὶ δαψιλέσι μὲν εὐχαῖς ἐξαιτούμενος», καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε καὶ ζήτησε περισσότερες προσευχές, «συνεχέσι δὲ νηστείαις συναγωνιζόμενος», καὶ ἐκεῖνος μέ νηστεία ὁ ἴδιος, «ποικίλαις δὲ σειρῇσι λόγων κατεπάδον αὐτοῦ τὴν γνώμην», καὶ μέ πολλοὺς λόγους καὶ συμβουλές καὶ παροτρύνσεις τὸν ἐγέμισε, «οὐ πρότερον ἀπῆλθεν, ὡς φασιν, πρὶν αὐτὸν ἐπιστῆσαι τῇ ἐκκλησίᾳ», δὲν ἔφυγε ὁ Ἰωάννης μέχρις ὅτι πάλι τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, «διδούς», ὁ Ἰωάννης, «μέγα παράδειγμα μετανοίας ἀληθινῆς καὶ μέγα γνώρισμα παλιγγενεσίας», ἀναγεννήσεως, «τρόπαιον ἀναστάσεως βλεπομένης».

Αὐτό εἶναι τὸ ἄγνωστο, ἀλλὰ τόσο συγκινητικό καὶ τόσο διδακτικό κείμενο, τὸ περιστατικό αὐτό ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Παρθένου, τοῦ Ἠγαπημένου, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς ἀγάπης. Ἐνα κείμενο γραμμένο, σέ ὥραῖα Ἑλληνικά, ἀπὸ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα, πού κάνει αὐτὴν τὴν θαυμασία περιγραφή, καὶ ἔρχεται καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν μεγάλη δύναμη καὶ ἀξία τῆς Ποιμαντικῆς καὶ τῆς Μετανοίας. Δύο μεγάλα θέματα γιὰ κληρικούς καὶ λαϊκούς πρὸς οὐσιαστικότερα μελέτη καὶ ἰδιαιτέρα προσοχή καὶ μέριμνα.

Ἐν κατακλείδι, τὸ γεγονός αὐτό τοῦ Α' αἰῶνα εἶναι διαχρονικό. Ἀφορᾷ ἐπιτακτικά καὶ μᾶς σήμερα, τὸν ΚΑ' αἰῶνα.

